

Postume depressive

Darian Noan

De zile duse

De zile lungi, de zile mari,
uitat-am să mai spun din coarde,
de nopți tocite, insomnii,
mult mă mai arde
în colivii.

De zile fripte, de zile seci,
acuma cânt din pene,
prin pleoapa mea de vrei să treci
să mai deschid
mi-e lene.

De zile duse, de zile smulse,
ochii mi-i înfig în pernă
mă roade un cântar pe-un par
și-ntoarcerea-i
eternă.

De zile plopi, de zile cai,
îngân de-a cintezoii,
de-a luna soare, de-a plaiul trai,
de-a boaba
mușuroiul.

De zile bete, de zile plete,
m-afund în zig-zag în perete,
de zeamă pelină de nebunie,
halal
să-mi fie!

De zile scurtate, de zile uitate
de zile bătute în cuie pătrate,
de zile sleite prin ochiuri de geam
îmi rup și gândul
pe care-l mai am.

De-atâtea zile cioburi mă tai frunză la câini.

Dor

Aș vrea să-mi plouă și mie odată
o iubire mare,
să vină o bulă din aceea roz
să mi se așeze pe umeri
sau să-mi cadă în cap o fântână cu aripi
și să zbor cu ea peste nori,
peste amurgurile seci,
peste funinginea anilor,
peste tăcerea clopotnițelor
și-a nopților când se-nghesuie
în brațele-mi prea strâmte
speranțele sinucigașe
și cad și zac prin gropi obscure,
iar gândul meu nu mai vrea,
nu mai poate
să le îndure.

E-atâta vreme

E-atâta vreme de când
n-am mai scris poezii,
de când lumea-n jurul meu
nu mai rimează, ci doar
se-nvârte haotic,
și-amețitor,
de când lucrurile
nu-mi mai vorbesc, iar oamenii...
oamenii...
nu mai vor să se-asculte
decât pe ei înșiși.

E-atâta vreme de când
nu mi-am mai luat sufletul în brațe
să-l alin și să-i cânt
cântec de leagăn,
câte-un poem nătâng
dar mângâietor.

Jocul

Am să te joc la zaruri, mi-a spus. N-ai decât,
am sfidat-o. Nu-mi pasă. Și i-am pus
zarurile pe masă.

O privesc și zac și simt intrându-mi
plictiseala în sânge.

Nu știe că eu, în felul acesta
mă distrez, omorând timpul,
secundă de secundă.

E răzbunarea mea cea mai cruntă.

Într-un târziu, mă plictisesc
și de ea, cu zarurile ei
stupide. Nu mai joc, îi spun,
la ce bun? Și-ncerc s-o gonesc,
dar nu-mi mai aparțin,
mă fărâmițez în euri
prea efemere ca să stiu, măcar, de ele...
Îmi spune c-am pierdut...

O las să se bucure și m-amuz în gând,
căci jocul meu adevărat
nici n-a început, de fapt.

Așa am petrecut eu
cu ziua de mâine,
în timp ce ziua de azi
murea trecând
pe lângă mine.

Nimeni

Nimeni.

Ecoul acestui cuvânt
se sparge fără zgomot
de cochilia
tâmpelor mele.

Cei care-aș fi vrut să fie
nu mai sunt
decât gânduri
iar cei care-ar mai fi
sunt doar
cuvinte...

Nimeni.

E ca și când ți-ai trăi viața
ca pe un film
fără personaje.
E ca o plimbare într-un parc pustiu,
printre statui,
sau ca o vizită într-un muzeu
al nimănu.

Toți ochii sunt închiși,
nici o suflare-n urma ta...
și nu mai are cine
să poată face ceva
în afară de tine,
care ești tot
nimeni.

Nimeni.

Doamne, nici Tu.

Să bați la poarta inimii tale
și să nu fie nimeni
care să-ți deschidă...

Mlaștina

Trăiesc întru iubirea ta
ca într-o mlaștină secată,
n-am nici pământ să mă afund,
și nici nu pot înainta...

Pot numai să mărturisesc,
în cuvinte prea puține,
cu vocea înneacă
și cu inima pleznită,
despre ce-au făcut din mine,
ca o molimă dementă,
iubirea mea
cea imprudentă
și iubirea ta
cea
otrăvită.

Omul cu parii

Stăm într-o barcă
roasă de carii
eu, între vâsle
și omul cu parii.
Nu ne privim,
nu ne vorbim,
abia dacă ne știm, dar împreună
citim ziarul,
o dată pe săptămână.

Eu vâslesc, el cârmuiește
cu parul.

El dă cu băta-n baltă.
Toți stropii sar pe mine.
Apoi, mă curăță cu dalta.
Tot spune că pescuiește ceva,
dar eu știu
că asta nu se poate,
că-i pe secate balta.

Eu vâslesc, el pescuiește
cu parul.

Dar într-o bună zi
am să mă satur,
am să-mi iau vâslele la spinare
ca pe niște aripi
și-am să m-arunc din vârful lacului
sau chiar de mai sus.

Eu vâslesc, el mută maluri
cu parul.

Ploaia

Plouă

cu disperare și durere,
ca ultima rugăciune
și zac cu capul descoperit,
așteptând ca ploaia
să-mi spele mintea de praf
și ochii tulburi de vedenii sure.

Plouă

cu furie și ură,
ca ultimul blestem,
ce se lovește-ascuns în mine de-o coastă
și încă mă tem, cu ochiul, de sori,
si vreau să mă înece
cu gura deschisă spre cer,
să sorb toată furtuna și să mă-mbăt cu ea
și-apoi să mă sparg în torente.

Plouă

cu toate lacrimile lumii
iar eu dansez barbar prin băltoace și râd
râs de paparude bete
ce și-au uitat drumul și rostul
râs de fugă desculță de timp,
până mă va prinde...Am asurzit de-atâta râs
mă-nvârt cu gândul după-un nor, la pândă,
și-amețesc
până nu mai văd nimic,
nici prăpăstiile incomplete.

Plouă. Stare de potop.
Îmi scutur zărilor pe-o geană. Îmi cad copacii
pe rănilile din umbră. Tac
și m-ascund în vorbe nespuse
să nu mi se-audă foșnetul gândurilor
până la celălalt
capăt de lume.

Mă plouă.
Luați-mă de aici...

Poezie morbidă

Pe o coastă mi-a ieșit
O aluniță
Eram un copil ce-avea
O aluniță
Toată lumea mi-a vorbit
De aluniță
Cât era de șic așa
O aluniță.

Timpul meu se rostgolea flămând până la ultima spiță.

Iară moartea tot creștea
Din aluniță.

Primăvară

Vine primăvara peste mine
și eu n-am o iubire...

Natura dementă, pretutindeni în jur,
explodează de fericire neînțeleasă,
culorile se schimbă, sunt calde și vii,
aerul capătă trupuri prelungi, cu care îmbrățișează
la întâmplare,
îmi vine să fug, să m-ascund
în vizuina mea, la loc,
mi-e rușine să m-arăt
după o iarnă de nopți
înțepenite
în adăposturi de frunze veștede.

Primăvară pufoasă și scămoasă, hărțuindu-mă
cu întrebări și dorințe prostești,
nu mai găsești loc de-nflorit
peste sarcasmele mele
și nici loc de visare
după-atâta frig și ninsoare.

Primăvară ca o stafie dragă,
oboseală
și-un maldăr de nostalgii,
primăvară degeaba...

Am atâtea trofee
din sezonul trecut
și n-am o iubire
și n-am o iubire.

Prin ogrăzi străine

Fiindcă, de la o vreme,
am început să orbesc, de-atâta privit
prin ogrăzi străine de mine,
îmi tot pipăi vederea și tot scormonesc
cu degetele, ca nu cumva
să mai pierd ceva, tocmai acum,
când cu atât am rămas, fiindcă
de la o vreme, am început și să șchiopătez
la fiecare pas, de-atât umblet desculț
prin ogrăzi străine de mine,
așa că merg cu fruntea și mă mai sprijin
într-o ureche,
ca nu cumva să-mi stric și mersul de tot
sau să-mi scape, pe drum, pe undeva,
și iar să mă îngroape
vreo pivniță veche, fiindcă, de la o vreme,
am înghițit prea multe cioburi
prin ogrăzi străine de mine
și m-am revărsat în prea multe
unghere, iar acum nici măcar eu
nu mai pot cere, de la mine,
altceva decât asprimi
și tăcere. O liniște mare în care
să-mi aud podurile, ridicându-se
mândru...fiindcă, de la o vreme,
am început și să surzesc
de atâta ascultat
pe la alte porți
și câte alte porți
atâtea ogrăzi
străine de mine.

Prima ninsoare

Astăzi m-am trezit
cu-o pâclă albă pe pleoape.

Ningea

aiurea.

Natura –

monstruos degerată,

sufocată,

sub zăpadă.

La geamuri, crengi mi se-ntindeau rugător,

ca brațe scheletice

de copii îmbătrâniți,

îngropați

sub zăpadă.

Iarna ne-a înfipt câlcâiul în ceafă

să ne plece frunțile,

să ne strivească laurii,

înghețul ne mână din spate

spre resemnarea stearpă...

Numai de n-aș fi tresărit

atunci, la primul meu gând,

ca să nu mai alunec acum

din hibernare...

Tristețea sărbătorilor de iarnă...

Amurguri prea grăbite.

Nopti lungi. Întuneric. Și toate cămările minții

bântuite

de melancolii.

Unii zic că iarna e frumoasă.
Am s-o văd în altă zi.

Numai de aş adormi la loc
şi de n-aş mai şti...

Proces

- Mai aveţi întrebări? Dacă nu,
să trecem la cazul următor.

Doamnelor şi domnilor,
o femeie
moartă
de plictiseală.

Linişte în sală!

Femeia a fost găsită
grav lovită de boală
sub un pod părăsit
şi n-a mai supravieţuit.

Apărarea susţine
că nu-i nimeni de vină
că femeia a îngurgitat de bunăvoie
o cantitate prea mare
de rutină.

Acuzarea, în schimb, e convinsă
că femeia a fost împinsă
de o mână criminală
şi căzătura
i-a fost fatală.

Inculpat, ai ceva de-adăugat?

- Onorată instanță, vă jur
că n-am nici un amestec.
Doar toată lumea știe
Că e epidemie!

- Să se consemneze. Martori nu există.
Să trecem cazul în revistă...

Revista va apărea mâine la prima oră.

Toast

În odaia de deasupra plânge un copil, tatăl lui
ferăstruiește ceva și-njură
de-afară vine miros de acru
- e vara, putrezită-n ștreang –
ridic paharul și vărs o picătură
pentru ea, pentru mine
și pentru multe altele, nici nu vreau
să le mai știu, am lista lor
în față, dar nu vreau să mă uit pe ea,
așa că mai ridic odată paharul și-l vărs
în mine,
de data aceasta numai pentru mine.
Și-apoi m-apuc s-aprind chibrituri, până
când o să mă ia somnul
sau am să-mi dau foc,
sau, cu puțin noroc, are să-mi vină
mintea la cap
și-am să mă mut în altă parte, unde
nu plâng copiii deasupra și nu se-aud

fierăstraie și-njurături
- parcă asta ar rezolva ceva –
afară, cineva drag
putrezește-n ștreang...
ca să ne dăm cu toții seama
cât de puțin știm
să iubim și parcă
toate care-au fost nici n-au fost
adevărate – au fost, dar n-au durut –
și parcă numai pierderea de-acum
m-a trezit la realitate, sau
poate, încă nu, până n-am să mă simt
scrum, așa că
ridic acest chibrit și-l vărs pe covor
pentru nu mai știu ce,
că a luat foc și lista
și mai ridic unul și-l vărs
pe mine,
de data aceasta numai pentru mine.

Să scriem

Să scriem,
căci suntem obosiți,
și oboseala să o trecem
scrierilor noastre.

Să scriem,
să molfăim cuvinte,
și să le dăm altora
să le consume.

Să scriem,
s-alegem cuvinte din dicționar

și înșirându-le să așteptăm
să ne găsească vreo idee.

Să scriem,
să fim la modă, deci moderni,
să fabricăm revelații
dintr-o unică rețetă.

Să scriem,
planeta-i suprapopulată
și lumea toată-are nevoie
de multă, multă poezie.

S-adaugăm acestor vremuri
un nou fel de sărăcie.

Și să strigăm neîncetat:
„împăratu-i fără haine”,
într-o lume-n care hainele
sunt fără împărat.

Un gând albastru

Ți-am trimis un gând albastru
minute-n șir am stat, fixând în minte
culoarea-aceea de adânc de mare
care să vină să te înconjoare
și să-ți spună șoptit
tot ce n-am îndrăznit eu să-ți spun
în cuvinte.

Ți-am trimis un gând nebun,
un gând pe aripă, cu faleze,
n-am mai clipit,

am înlemnit cu el,
mi-am ținut chiar și respirația,
ca nu cumva să-l tulbur în vreun fel
și să-și rateze
destinația.

Te și vedeam, cu gândul meu pe umeri,
vegheat de el, ca de un înger păzitor,
visând la fel ca mine-n așteptare
că vom pluti în lumi doar ale noastre,
cu tâmpile arzând strălucitor
de-albastre sărutări
imaginare.

Întotdeauna am crezut
că gândurile frumoase
rămân undeva,
într-un spațiu al lor,
de unde pot fi culese
oricând.

Oricând, sau niciodată...